

Legioonateatteri astuu Tshehovin klassikon varpaille

Neljättä vuotta toimiva tampere-
lainen Legionateatteri astuu *Lokissa*
ensimmäistä kertaa klassikon
varpaille. Sanonta ei siis tällä
kertaa kuulu niin, että tämä har-
rastajateatteri sovittelee itseään
klassikkojen saappaisiin. Siihen
ohjaaja-sovittaja **Timo Seppälän**
ja legioonalaisten lähestymistapa
on liian elinvoimainen ja omaeh-
toinen.

Seppälä ottaa Tshhehovilta sen,
minkä katsoo seitsemän näytteli-
jän kohtuudella voivan runsaassa
tunnissa tehdä uskottavasti. Sil-
loin jäävät jäljelle osittain puhe-
kielelle sovitetut ydinlauseet,
juonta selkeimmin paljastavat
kohtaukset ja valokuvamaisen
harkitut asemat, joissa näyttelijöi-
den taidot paljastuvat.

Legioonalaiset ovat edenneet
tähän asti omaa ajatusmaailmaansa
ja kokemuksiaan tarkastelevien
tekstien varassa. Siinä on saavu-
tettu läsnäolon rehellisyys ja voi-
ma itselle luontaisen puheen ja
olemisen tapojen kautta.

Parhaita legioonalaisten saavu-
tuksia lienee vuoden alussa Mik-
kelin Työväen näyttämöpäivillä
yleisöäänestyksen voittanut Koti-
leikki -näytelmä, sekin Seppälän
kirjoittama, jonka koskettavuus-
desta todistivat monien katsojien
huomiot tekijöidensä näköisestä
teatterista.

□ □ □

Nytkin tehdään tekijöidensä nä-
köistä teatteria, mutta samalla
osoittaen kykyjen ja taitojen yltä-

TEATTERI

**A.P. Tshhehov: Lokki. Sovitus ja
ohjaus Timo Seppälä. Valot
Virpi Koskela ja Rami Hirvo-
nen. Musiikki Jyri Piekäinen ja
ryhmä. Ensi-ilta Legionateat-
terissa Yliopistonkadulla 6.12.**

Legioonateatteri

Aitoo. Kimmo Toppari alistuvana opettajana Tampereen Legioo-
nateatterin Lokissa.

vän itselleen läheisimmän ole-
mistavan yli.

Vaikka joukossa on nyt muka-
na myös vasta-alkajia, kaikkien
tavoitteet tuntuvat yhteneväisiltä.
On yhtä nautittavaa katsoa esi-
merkiksi hiljaksen alistuvaa
opettajaa esittävän Kimmo Top-

parin ja Miia-Mari Tallgrenin
kyynisyyden lävistämän puolison
hapiulua avioliitossaan kuin
Krista Yrjölän koleaan Nina-
näyttelijän ja Jani Moilasan nä-
ennäisen suvereenin kirjailijan
tuskallista suhdetta.

Moilasan metsuria muistuttava

nahkatakki kirjailija Trigorin on
aikamoinen saavutus. Moilanen
hallitsee kesken repliikin tapah-
tuvat mielialamuutokset, aksen-
toivat piikit sanomisen päätteeksi,
läsnäolon rytmin ja huikkeen kat-
sekontaktin sekä yleisöön että
vastanäyttelijään.

Eija Koskimaan karvalakki-
Arkadinassa on häivähdys paro-
diaa, mutta onneksi vain sen ver-
ran, etteivät todelliset taidot peity.
Liian monta kertaa olen joutunut
todistamaan tyyppittelyä, jota on
tarvittu peittämään puuttuva tun-
ne ja läsnäolo.

Koskimaan skaala yltää hienos-
ti äärimmäiseen tunteenpurkauk-
seen, niin oikeaan itkuun, että
katsojankin silmäkulmat ovat ko-
etuksella.

On myös nuoruuden ja luovuus-
den ahdingossaan värisevä Kost-
ja, jonka Pirkka Schellhammer
puhuu ulos kuin omasta itsestään
ja vanhuuteen muumioituneen
Jyri Piekäisen Sorin, joka hipoo
groteskia, mutta istuu elämän pet-
tymystä hohkavaan seurueeseen
sekin.

□ □ □

Seppälän ohjaus ei visualisoi tai
esitä Tshhehovia muutenkaan min-
käänlaisena ikimuistettavana
näyttämökuvana. Venäläisen pik-
kukaupungin apeus ja Moskovan
kulttuuripiirien ruoskiva suoruus
on siinä läsnä muuten, siis ihmi-
sinä.

Näyttämöllä olon tavoitteet ovat
selkeät. Nyt on opeteltu kunnian-
himoisesti vain näyttelemään.
Henkilö henkilöä vastaan ilman
rekvisiitan säälää.

Legioonateatteri vie klassik-
konsa myös tammikuun lopussa
Mikkelin Työväen näyttämöpäi-
ville.

ANNE VÄLINORO